

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 526/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. septembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 236/2016 a jeho rozsudkom sp. zn. 5 Co 236/2016 z 31. januára 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. apríla 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 236/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom sp. zn. 5 Co 236/2016 z 31. januára 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola stranou sporu v konaní vedenom Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 25 C 285/2015 o zaplatenie sumy 9,60 € s príslušenstvom v procesnom postavení žalobkyne. Zaplataenia uvedenej sumy sa sťažovateľka domáhala z titulu služieb, ktoré žalovanej dodala na základe zmluvy o dodávke služieb [REDACTED] z 25. januára 2012, a to zaplataenia poplatku za užívanie káblovej televízie v sume 5,60 € a poplatku za druhú upomienku v sume 4 €. Okresný súd v predmetnej veci vydal 27. augusta 2015 platobný rozkaz sp. zn. 25 C 285/2015, proti ktorému žalovaná podala odpor, v ktorom poprela pohľadávku uplatnenú žalobkyňou.

Následne okresný súd rozsudkom sp. zn. 25 C 285/2015 z 23. marca 2016 (ďalej len „rozsudok z 23. marca 2016“) zaviazal žalovanú zaplatiť sťažovateľke istinu v sume 5,60 € a trovy konania v sume 2,75 € z titulu zaplataeného súdneho poplatku a v sume 8,34 € z titulu trov právneho zastúpenia a vo zvyšku žalobu zamietol. Proti rozsudku okresného súdu z 23. marca 2016 sťažovateľka podala odvolanie, v ktorom poukázala na to, že *„... zdôvodnenie súdu nepriznaním nákladu vo výške 4,- eur za vystavenie upomienky iba tým, že tento náklad nebol preukázaný a že uvedená upomienka bola zasielaná na sumu 33,60 eur, ktorá suma bola následne opravovaná opravným daňovým dokladom, je nedostatočné, nepreskúmateľné a riadne neodôvodnené“*.

O odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 23. marca 2016 krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok prvostupňového súdu v odvolaní napadnutej časti, v ktorej okresný súd vo zvyšku žalobu zamietol, a v časti týkajúcej sa náhrady trov konania potvrdil ako vecne správny a vo zvyšnej časti ponechal rozsudok prvostupňového súdu nedotknutý. Krajský súd zároveň napadnutým rozsudkom priznal žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Sťažovateľka v sťažnosti zdôrazňuje, že až po obdržaní napadnutého rozsudku krajského súdu sa dozvedela, že *„žalovaná podala k jej odvolaniu písomné vyjadrenie, pričom táto mala poukazovať na skutočnosti uvádzané v priebehu prvostupňového konania (bod 3. rozsudku odvolacieho súdu). Toto vyjadrenie však sťažovateľ ani od jedného z konajúcich súdov doposiaľ neobdržal, nemal možnosť sa oboznámiť s jeho obsahom a bolo mu odopreté jeho základné procesné právo sa k nemu vyjadriť, keďže žalovaná mala poukazovať na skutočnosti uvádzané pred súdom prvej inštancie, na ktorých dvoch vytyčených pojednávaní sa však vôbec nezúčastnila.“*

Uvedeným spôsobom podľa sťažovateľky došlo k odopretiu jej základného procesného práva zaujať k vyjadreniu žalovanej stanovisko. Ďalej zdôrazňuje, že krajský súd vo veci konal, i keď *„mal mať vedomosť, že týmto postupom došlo k porušeniu základných práv účastníka konania konať pred súdom, princípu rovnosti zbraní, rovnosti účastníkov konania ako aj kontradiktórnosti konania a to i s poukazom na súčasnú rozhodovaciu súdnu prax súdov SR vrátane judikatúry... EŠLP (napr. rozsudok vo veci Trančíková proti SR z 13. 1. 2015)...“*

Sťažovateľka ďalej zdôrazňuje, že krajský súd sa vôbec nezaoberal hlavnými odvolacími dôvodmi, a to najmä tým, že *„o jeho časti návrhu týkajúcej sa úrokov z omeškania nebolo vôbec rozhodnuté. Krajský súd však tento závažný odvolací dôvod ponechal bez reakcie a povšimnutia a ani on nerozhodol o tomto legálnom nároku sťažovateľa, ktorý bol súčasťou žaloby.“*

Sťažovateľka poukazuje v súvislosti s priznaním práv na zaplatenie poplatku za vystavenú upomienku v sume 4 € na rozdielnú rozhodovaciu činnosť krajského súdu a na tomto základe zdôrazňuje, že je neakceptovateľné, ak ten istý odvolací senát *„dospel v rovnakých veciach k úplne odlišným skutkovým a právnym kvalifikáciám“*. Podľa sťažovateľky v napadnutej veci všeobecné sudy *„nezabezpečili dostatočnú ochranu oprávnených záujmov sťažovateľa, takéto rozhodnutie súdu vzbudzuje u sťažovateľa stav právnej neistoty, šikany, rozhodnutia súdov sú riadne neodôvodnené, rozhodnutie krajského súdu nie je presvedčivé a nedáva odpoveď na zásadné namietané nezrovnalosti, čím bolo*

porušené jeho základné právo účastníka na súdnu ochranu, princíp právnej istoty, pričom zo strany súdu došlo aj k nadmernému tlaku na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov, ktoré nemajú oporu v zákone a idú nad rámec zákona... Nespravodlivým voči sťažovateľovi bolo aj nepriznanie náhrady trov konania. Súdy vôbec neuviedli, prečo sťažovateľovi nepriznali náhradu trov konania ani vo výške zaplateného súdneho poplatku vo výške 16,50 eur. Povinnosť na zaplataenia súdneho poplatku totiž žalobcovi vznikla priamo zo zákona podaním návrhu, súdny poplatok je pritom rovnaký či už pri uplatnení dlžnej sumy 9,60 eur alebo 5,60 eur...“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol o nej nálezom, ktorým vysloví porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým rozsudkom, napadnutý rozsudok krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná úhradu trov konania v sume 312,34 €.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 18. apríla 2017, pričom sťažovateľka proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie nepodala.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Pri predbežnom prerokovaní sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či ju možno v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde považovať za prípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

Podľa § 374 ods. 1 CSP súd prvej inštancie doručí odvolateľovi vyjadrenie k odvolaniu a umožní mu vyjadriť sa k nemu najneskôr v lehote desať dní od doručenia.

Zásadnou námietkou sťažovateľka spochybňuje procesný postup krajského súdu ako odvolacieho súdu, ktorý v rozpore s právnou úpravou obsiahnutou v Civilnom sporovom poriadku, ako aj judikatúrou ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva nedoručil sťažovateľke na zaujatie stanoviska vyjadrenie žalovanej k jej odvolaniu smerujúcim proti rozsudku okresného súdu z 23. marca 2016, čím podľa jej názoru došlo „k porušeniu základných práv účastníka konania konat' pred súdom, princípu rovnosti zbraní, rovnosti účastníkov konania ako aj kontradiktórnosti konania“.

Možno preto konštatovať, že sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to na tom základe, že nesprávnym postupom krajského súdu došlo v rámci odvolacieho konania k odopretiu uplatnenia jej procesného práva zaujať stanovisko k vyjadreniu žalovanej ako strany v spore.

Na základe uvedeného treba konštatovať, že podľa sťažovateľky nesprávnym procesným postupom krajského súdu jej malo byť znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP].

Vzhľadom na uvedené a s prihliadnutím na skutočnosť, že v prejednávanej veci išlo o meritórne rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa spor sťažovateľky skončil, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka sa mohla domáhať ochrany svojich práv dovolaním, ktorého prípustnosť vyplýva z citovaného § 420 písm. f) CSP.

Keďže sťažovateľka podľa zistenia ústavného súdu dovolanie nepodala, nevyčerpala tým mimoriadny opravný prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu jej základných práv účinne poskytuje a na ktorého použitie bola oprávnená v zmysle Civilného sporového poriadku. Z uvedeného dôvodu treba považovať jej sťažnosť za neprípustnú.

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že vady vymenované v § 420 CSP sú procesné pochybenia najzásadnejšej povahy, ktoré sú v praxi súdov a tiež právnou teóriou považované za natoľko závažné, že dovolací súd po závere o ich existencii napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby ho posudzoval z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov (1 Cdo 345/2014, 2 Cdo 43/2012, 3 Cdo 98/2005, 4 Cdo 344/2014, 5 Cdo 101/2015, 6 Cdo 292/2013, 7 Cdo 500/2014, 8 ECdo 259/2014).

Z uvedeného dôvodu je pre rozhodnutie ústavného súdu v sťažovateľkinej veci irelevantné, že okrem procesného pochybenia krajského súdu spočívajúceho v nedoručení vyjadrenia žalovanej, proti napadnutému rozsudku krajského súdu namieta aj nedostatočnosť jeho odôvodnenia či rozdielnu rozhodovaciu činnosť senátov krajského súdu. Sťažovateľkou namietané procesné pochybenie krajského súdu je totiž spôsobilé, po zistení dovolacieho súdu o jeho existencii, byť základom pre prípadné zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci odvolaciemu konaniu na nové konanie a rozhodnutie.

Treba napokon dodať, že sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017